

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 23 października 2024 r.

na posiedzeniu bez udziału stron

sprawy **S.Ż.**, skazanego za czyny z art. 155 k.k. i art. 263 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 27 grudnia 2023 r., sygn. akt II AKa 162/22,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 23 października 2018 r., sygn. akt XIV K 63/17

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 3 k.p.k.

w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

postanowił:

- 1. pozostawić kasację prokuratora bez rozpoznania;**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

Wyrokiem z dnia 23 października 2018 r., sygn. akt XIV K 63/17, Sąd Okręgowy w Gdańsku skazał S.Ż. za czyn z art. 148 § 1 k.k. na 25 lat pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 263 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie wymierzono oskarżonemu karę łączną 25 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 27 grudnia 2023 roku, sygn. akt II AKa 162/22, Sąd Apelacyjny w Gdańsku zmienił powyższe orzeczenie w ten sposób, że w ramach przypisanego oskarżonemu czynu z art. 148 § 1 k.k. uznał go za winnego tego, że w dniu 16 czerwca 2009 roku w R. poprzez naruszenie reguł ostrożności i odepchnięcie żony G.Ż., w wyniku czego uderzyła o stół, co wywołało obrażenia skutkujące zgonem, który mógł przewidzieć z uwagi na jej stan zdrowia, czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 155 k.k. i za to na mocy tego przepisu skazał S.Ż. na karę 5 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie uchylił orzeczoną przez Sąd Okręgowy w Gdańsku karę łączną i wymierzył nową w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego wniósł prokurator, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, to jest przepisu art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k., poprzez uznanie za udowodnioną tezę o nieumyślnym spowodowaniu śmierci G.Ż. przez oskarżonego S.Ż., opierając ją wyłącznie na niewiarygodnych wyjaśnieniach oskarżonego, których ocena nie daje podstaw do przyjęcia za choćby prawdopodobną tezy o jej śmierci w sposób opisany przez oskarżonego, gdy tymczasem oceniony z poszanowaniem wymienionych powyżej zasad procesowych materiał dowodowy prowadzi do jedynie słusznego wniosku, że oskarżony S.Ż. działając z zamiarem bezpośrednim pozbawił życia swoją żonę G.Ż..

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o uchylenie wyroku sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Kasacja ta została przyjęta i przekazana celem rozpoznania właściwemu składowi Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez prokuratora jest niedopuszczalna z mocy prawa i wobec jej nieprawidłowego przyjęcia należy pozostawić ją bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść strona postępowania może wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania; jednocześnie ustawodawca w § 4 pkt 1 tego przepisu wskazuje, że owe ograniczenia nie dotyczą kasacji strony wniesionej z powodu

uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Nie ulega przy tym wątpliwości, że wyroku skazującego nie można utożsamiać z wyrokiem uniewinniającym nawet wówczas, gdy w opisie czynu i jego kwalifikacji prawnej nastąpiły nader istotne zmiany w stosunku do propozycji zawartej w akcie oskarżenia czy też orzeczeniu sądu I instancji. Gwarancyjnego zapisu zawartego w art. 523 § 3 k.p.k. nie sposób żadną miarą interpretować rozszerzająco (zob. postanowienie SN z dnia 1 lutego 2011 r., IV KK 407/10, OSNwSK 2011/1/220).

W realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, iż działający jako strona postępowania prokurator wywiódł kasację na niekorzyść od wyroku sądu odwoławczego skazującego S.Ż. za czyn z art. 155 k.k. do czego w myśl powyżej przytoczonego przepisu nie był uprawniony. Sytuacji tej nie zmienia fakt dokonania przez sąd apelacyjny znaczących korekt zarówno względem czynu sformułowanego w akcie oskarżenia, jak i przypisanego przez sąd I instancji. Dalej bowiem nadzwyczajny środek zaskarżenia został przez oskarżyciela publicznego skierowany na niekorzyść skazanego w zakresie czynu, za który został on skazany, co – wobec niepodniesienia zarzutów o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej – czyniło go niedopuszczalnym z mocy ustawy. Zarzutu o randze bezwzględnych przyczyn odwoławczych w kasacji nie podniesiono, a i działając z urzędu Sąd Najwyższy takowych nie dostrzegł.

Wobec pozostawienia kasacji prokuratora bez rozpoznania, kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążono Skarb Państwa.

WB

[a!].